

VŘESOVÁ VÍLA

Povídka z hor. — Napsala V. Lužická.

I. Divy a krásy Marašína.

Marašín jest chloubou Krkonoš a ozdobou romantické kotliny, nad níž Černý kopec velebně se vypíná.

Je to čarovný kousek země, který snad Krakonoš kdysi v dobré chvíli vykouzlil, když vystoupil zase jednou ze svého paláce, a daroval jej nejprvnějšímu člověku, jenž prošel vítězně jeho zkoušku.

Rozzáhlé panství, krásný, starobylý, ale moderně zařízený a upravený zámek, k němuž přiléhá roztroušená, ale útulná horská vesnička, dva velké dvory, myslivny a zejména bohaté, výnosné lesy, všechno patřilo v poslední době mladému panu Arnoštovi z Mladějova, kterého však obyvatelé ještě ani neznali.

Otec jeho, který důmyslem a velkolepými podniky byl nabyt značným jménem, koupil na sklonek života pro svého malého syna toto krásné panství, které bylo právě v též čase na prodej.

Šlechtici rodem by byli dojista bavlnění vladaři Krkonoš nepřehledali koupí Marašína, po kterémž krásným majetku tak mnohý už tajně pásl, neboť známo bylo, že marnotratný baron Marašinský dříve či později panství prohodí, a že do prodejce přijíti musí.

Panu z Mladějova však ustoupili. Měloť jméno jeho dobrý zvuk v kruzích obchodních, byl z nich, vyšinul se vlastní silou a dobyt si uznání i vyznamenání řádem rytířským, ke kterémuž si též získal titul rytíře z Mladějova.

Tím posledním byla ukonjena činnost jeho choti, která byla rozena baronka s četnou řadou předkův a provdala se za bohatého obchodníka a muže z lidu jen proto, že mohl vyhovovati jejím rozmáhlým choutkám.

Když pak opývala bohatstvím, když měla všecko, čeho si jen marivost a marnotratnost její přály, těžce toho nesla, že nemá šlechtice za manžela.

Ve všem jí byl po vůli, až přišel byl ochotný a štědrý. Jediné při koupí Marašína se střetli. To krásné panství bylo paní z Mladějova trnem v oku. Neznala je, nechtěla je ani znáti!

Manžel totiž při koupí této prohrál se dvakrát proti její nadvládě v domě a v manželství. Předně se s ní o tom dříve neradil, ano koupil před ní až do uzavření smlouvy tajně, za druhé koupil je pro syna Arnošta a na jeho jméno je dal hned připsati.

Tentokrát se její rob konečně vzmohl na samostatný čin, aby zabezpečil synovi budoucnost. Učinil to arci tajně, ale bylo to přece jen hrdinství, neboť paní baronka, hrdá jeho chof, vypověděla mu po té domácí válku.

Až do té chvíle byla marnotratná paní zvyklá peníze, které valdem do domu se hruly, díky neobyčejným úspěchům manželovým, a které on, zamilovaný slaboš, jí k nohám kladl, promarniti v zálibách a zábavách svých vlastních. Kdyby byl panství koupil pro ni, byla by se tím pyšnila, ale těžce toho nesla, že je koupil pro syna Arnošta.

Událost tato vyvolala velkou bouři mezi manžely, a rozhodovaná paní vyčerpávala celou zásobu slov, jimiž dávala přechod svému hněvu, vyrazila ze sebe v prudkém vzrušení:

"Ani jedinkrát nezavádí noha moje o toto panství, a zavádí-li kdy o ně, ať mě stihne za to největší trest."

"Čin, jak se ti líbí," dal jí manžel klidně v odpověď. "Umru s vědomím, že jsem vykonal svou povinnost otcovskou, když jsem synu svému zabezpečil budoucnost a uchránil ho před marnotratností matčinou. Ostatní záležitosti Bohu."

Paní z Mladějova toho manželovu svému nikdy však neodpustila, že takto upřímně s ní jednou mluvil. Slibu svému také dostala a do Marašína ani jedinkrát nezavítala; ano ani na fotografii, kterou si manžel přinesl, nepohlédla.

Pan z Mladějova se také dlouho z panství netěšil.

Žil na Marašíně jedině léto sám a sám. Hledal v jeblíčnatých lesích, pryskyřici prodechnutých, posilnění, ale prehájeť život unikl přece. Odešel v nejkrásnějším věku a síle mužně, zůstaviv zde zdovu s malým šestiletým synáčkem.

Zemřelý pan z Mladějova zabezpečil velmi slušné i budoucnost choti své. Jelikož jí však všemožně zavázal, by základního jmění nemohla tak snadno promrhat, nebyla zhyčkaná žena nikterak spokojena, a neustále nařkla na manžela a na nespravedlnost osudu, poněvadž jí přece jenom bylo ve vdovském stavu se uskrovniti.

Na panství proto také ještě více zanevřela, jelikož je spravoval poručník, jak v závěti bylo určeno, a ona nemohla vládnouti jeho výnosem. Nezavádila ani slovem o Marašín, fotografie zámku a okolí spálila, aby se Arnošt na ně nemohl ani zeptati.

A přece když povyrostil, tážal se jí jednoho dne:

"Mamá, proč nejedeme na panství?"

"Ach, tam nemůžeme!" dala mu pohrdlivě v odpověď.

"Proč?" vyvídal.

"Protože jsou tam vysoké hory, stálá zima, v lesích plno hadů..."

"A — mamá, jsou tam také loupežníci?"

"Zajisté."

Tím Arnoška upokojila, neboť loupežníků se bál, ač o nich rád slyšel pohádky.

Paní z Mladějova žila se synem z části v Praze a zase ve Vidni. Léto trávil v některých lázních. Po přání v závěti otcově vysloveném, bděl přísně poručník Arnoštův nad jeho vychováním.

Šťastím snad proň bylo, že matka neměla času pečovati o syna a že jej úplně předala vychovateli.

A měla v každém ohledu šťastnou volbu. Kandidát profesury, pan Bílý, muž to velenadáný a všestranně vzdělaný, který pro krásno a ideál horoval, básnil, spísoval a vzácnou učeností vynikal, přijal tento úkol a přilnul ke svému svěření s vřelým citem.

Arnošt mu něhu a lásku jeho splácel a ctěl jej jako svého otce. Co řekl pan Bílý, to bylo u něho svatě, a marně by byla s ním matka zápolila, kdyby byl chtěl podříti její autoritu. Ale Bílý, muž tak vznešeného ducha, učil svěcení svého, aby matku ctěl a její rozkazy plnil. Proto také poznal její odpor proti Marašínu, nikdy o panství se svým svěcením nemluvil.

Paní z Mladějova byla mu za to vděčna. Zahrnula jej důkazy své vděčnosti, zabezpečila mu i malé výslužné a prosila ho, aby zůstal v domě jejím potud, pokud nenalezne jiné postavení. Bílý nespěchal. Přišlo mu také vhod, že se mohl taktó věnovati literární činnosti. Byl již později, když Arnošt studoval práva, jak si to matka přála, pouze jeho přítelkou a společníkem, ale setrval, dokud neovládla ho touha po vlastním krku, ke které jej sváděla zase láska.

Panství marašinské zatím spravoval a zveleboval ředitel Lesina. Nemohlo býti v lepších rukou. Byl to muž poctivý, věrný a byl přítelkem zesnulého pána svého ještě před tím, než tento byl Marašín koupil. Lesina v též době zůstal tam úřad správee jednoho dvoru.

Za celé léto pobytu pána na Marašíně utužil se nanovo svazek jejich přátelský, který již v mládí je byl slučoval, a pan z Mladějova předal Lesinovi úplné řízení panství, když byl starého úředníka dal do výslužby.

Přátelství k otcovi přenesl Lesina na syna, kterého poznal při svých občasných návštěvách v Praze, a který se mu svou prostou nývali a svým vanitlivým citem velice zamlouval.

S Lesinou jedině Arnošt mluvil o Marašínu. Věrný přítel otcův a pyšný na dobrý stav panství ředitel nemohl odolati, aby si o Marašínu s mladým majetníkem nepohovořil.

Arnošt byl by rád seznal Marašín, o kterém Lesina tak hovořoval, ale věda, že by se matka rozhodněvala a nikdy tomu nedovolila, raději mlčel. Mlčel, ale čekal.

V den, kdy se stal plnoletým, překvapil však matku náhle určitě pronesenou vůlí, že odejde na své panství, by je seznal a pobavil se tam honitbou.

"Cestoval jsem po souši i po vodě, seznal jsem cizí země, a své ho panství neznám," pravil s výčitkou k matce. "Jest to nyní nejen mým právem, ale i mojí povinností, abych se stal o svůj majetek."

Matka mu tentokrát nebránila. Uznávala-li jeho právo či líbilo se jí, že se chce bavit honitbou, nebo nechtěla mu odmouvat z vypožitavosti?

Snad všechny tyto vývody, které uznati musela, nebyly by překonaly její odpor proti Marašínu; jádro její povolenosti spočívalo hlavně v tom, že hledala právě v té době pro syna nevěstu a chtěla mít při tom volné ruce a pole. Masopust, tento spojenec blaha manželství, chtěla strávit s Arnoštem v Praze a svěsti ho s vyvolanou proň nevěstou. Pozorovala už dávno rozmanité nástrahy, kterými matka a otcově přítel na Arnoštovu volnost, a bála se, by jí ho neuzmála některá z nich, jež jí nebyly po mysli.

"Ať střílí raději v horách zajíce a kopytce, řekla si uspokojeně, než aby naň vystřelil Amor síp z luku svého v Praze. Já si zatím sama opatrně a chytře vyberu bohatou nevěstu pro syna, která by byla po mé mysli. Tam proň není aspoň žádného nebezpečí! A nenkonem už nezabráním návštěv..."

A tak se stalo, že jednoho dne neočekávaná zpráva vyhoufala zámek i obyvatele vesničky Marašína z klidu.

"Vrchlost přijede!" roznášelo se po chaloupkách.

V zámku otvíraly a větraly se pokoje a upravovalo se jedno křídlo pro mladého pána; v lesích konaly se přípravy k honům.

Byl krásný, smavý, slunný den, když zavítal Arnošt do Marašína. Na nádražní stanici, odkudž bylo jim jeti ještě kus pomezem, uvítal Lesina svého pána s okem zaměřeným a otevřenou náručí. Otec nemohl by byl vítati srdečněji syna, než ředitel svého mladého pána.

Bíže Marašína oba vystoupili a kráčeli kus lesem. Arnošt tomu tak chtěl. Krásné lesy vábily jej v útulek svůj, jasný den vyběl k procházce a nedočkavý mladý muž spěchal, aby si prohlédl majetek svůj, který při každém téměř kroku odkrýval četné krásy své.

"Ó, jak je zde krásné, jak se zde volně dýše!" volal v zanečením mladý majetník panství. "Vzduch čistý mě ovívá, vůně mě vítá, a za každým stromem jakoby na mne kývala nějaká lesní víla..."

Lesina se potutelně usmíval k tomuto blouznivému horování mladého pána a projižděl rukou husté prosedivělé své vousy na bradě.

"Aha, nezapře, že jej básník vychoval," myslil si v duchu.

"Těšme se z toho všichni, že vrchnost zase jednou zavítala k nám," mluvil. "Kéž by se našemu milovanému pánovi zde tak zalíbilo, by sem častěji se vracel!"

"A což kdybych se tady trvale usadil?"

"Z toho by se nejlépe těšil otcovský přítel váš; avšak paní máti..."

"Nemiluje Marašína, vím. Nechápu věru jejího odporu."

"Dány mívají své vrtochy. — Zda-liž by sem asi nyní milostivá paní přijela?"

"Nevím, překoná-li odpor. Matka libuje si ve velkoměstském životě. Já pak tihnu více k přírodě a ke klidnému zátiší venkovskému. Mně není také po mysli ten náš potulný život a už mě o mrzelo to stále s mlstou na místo jezdecké. Dobrý otec máj tak do brotivě se o mne postaral. Bylo by nevědeckem, kdybych zde nežil. Nesoudím-li správně, pane řediteli?"

"Zajisté..."

"A pak jsem už plnoletý a rád bych byl jednou také volným, samostatným..."

"I to je zcela přirozené."

50,000 KNIH

Vypráví jak možno vyléčiti se doma

Zdarma Pro Muže

Každý trpící muž měl by doprati si dnes o výtisk této Obdivuhodné Knihy **Zdarma**. Má cenu \$10.00 pro každého postiženého muže. Sdílet zdravím mužem jak vyšťlhati se nemocí. Každý mladý muž, který zamýšlí se oženiti, ziská velice přechtění tuto knihu. Pakliže trpíte žaludečními obtížemi, nezávistostí, zácpou, nemocí jater, ledvin neb mýchýře; nervosní slabostí, ztrátou mužnosti, hroznými sny neb nemohoucností, kapavkou neb příjící, kriticeí neb špatnou krví, nakažlivými neb nové získanými chorobami mužů; pakliže jste slabým, nervosním, zardumčivým a těžko-myslným neb trpíte následky hříchů z mládí, reumatismem neb různými chorobami týkajícími se hlavně mužů, tato kniha **zdarma** sdělí Vám jak možno rychle a trvale se vyléčiti soukromě a tajně ve svém vlastním domovu. Vypráví v jednoduché a zřetelné řeči proč trpíte a jak možno se vyléčiti. Obsahuje skládku vědomostí a vypráví o všech lécích soukromého rázu, které každý muž, mladý neb starý, bohatý neb chudý, svobodný neb ženatý, nemocný neb zdravý může vyzkoušet a následovati. Dobrý výborný návod omezen v této knize **zdarma** jest, neocenitelný. Pakliže druzí doktoři nedosáhli úspěchu vnařčení Vašeho zdraví, aly i svědčí, nešťáče je odvolat — nezdávaje se, ale zašlete pro tohoto Velkého Vádce ku Zdraví.

ZAŠLETE TENTO KUPON NA KNIHU ZDARMA DNES.

Toto nezavazuje Vás úplně k ničemu. Nezasíláme žádných léků, pouze objednané a zaplacené. Kniha tato zasílána jest Poštou vyplacenou v Jednoduchém zálopném obalu, tak že nikdo neví čeho obsahuje.

DR. JOS. LISTER & CO., 8 58, 208 N. FIFTH AVE., CHICAGO, ILL.

Pánové: Laakavě zašlete mi obratem pošt. vyplacené Vaši Knihu **zdarma** pro Muže. Toto úplně nezavazuje mě k ničemu.

Jméno

Adresa

"Těším se již na ten klidný život na svém panství! Budete mi aspoň hodně mnoho o drahém zvčencím otcí vypravovati. Vím o něm, bohužel, tak málo!" pozvědechi.

"Vděčná paměť jest mu v mém srdci zachována!" zvolal Lesina dojatě a vřele.

Chvilku trvalo mlčení mezi nimi. Rozuměli si však i beze slov, že tuto chvíli zasvětili upomínce na zemřelého otce a pána.

Mlčení přerušil Arnošt teprve, když vešel v krásné stromořadí modřínové, které vrobilo širokou cestu lesní, a mladý modřínový háj s jedné strany její.

"Totéž perspektiva, jaké hned tak nespátíme v lesích," zvolal Arnošt překvapeně. "Krásné stromořadí jako v parku. Noha se tu boří do mechu jako do koberců smyrnaských. A jaké to štíhlé, dobře pěstěné stromy! Mně, pane řediteli, každý modřín připadá jako básně lesní, kterou příroda vytvořila, by si jí člověk se vznětem přečetl. Modřín a vřes jsou moje lesní libůstky. Vřes se mi zamlouvá kalíšky svých květů, modřín svým jemným jehličím a krásnými, vzácnými mechy. Pan lesní pěstuje vzorné lesy, jak vidím, ale těmito modříny se mi obzvláště zamlouvá. Zdá se mi, že mám v něm výtčného lesníka."

"Všim právem zasluhuje plného uznání náš pan lesník; avšak uznání a obdiv váš vycházejí více ze zřídla básnického než z ohledů praktických, kterými náš pan lesní výhradně se řídí," usmál se ředitel úkosem utkvá rozhořčeného muže. "Také vřes se panu lesnímu nezamlouvá valně. Pan Bílý, jak se zdá, působil vydatnou měrou ve svém vychovatelském úkolu na vaši fantasií. Dobří chovaní rádi následují příkladů svých vychovatelů. Snad také píšete do konce básně?"

"Ne, tohoto hřích jsem se až dosud nedopustil. Jsem horoucím cítělem poesie, ale sám básni psát neumím."

"Jak se daří panu Bílému? — Soudil jsem, že nás také navštíví."

"Byl by rád se mnou přijel a byl mým hostem, ale převzal právě redakci jednoho listu beletristického. Nemůže se nyní vzdáliti, což ho již z té příčiny mrzí, že zde chtěl sbírat pověsti, báje, chorky a podobné perly lidové poesie. Slibil jsem proto, že pilně budu zde bádati a hledati ty poklady a co jich zde nalezu, že mu zašlu. Společám na vás, pane řediteli, že mi v tom budete nápomocem. Předpokládám, že jest zde v horách těchto pokladů dost a dost, není-li pravda?"

"Jaká by ne! Vždyť jsme v říši Krakonošové, v sídle báhorok a pověstí..."

"... a přírodních divů i krás. Vždyť při každém kročejí jedno překvapení stihá druhé, jeden obraz střídá se s druhým... Totéž divukrásný pohled!"

Arnošt stanul v obdivu. Bylť vyší a modřínů na cestu jinou, odkud rozevíral se pohled k Černému kopci přes mláči hor. Před ním rozkládalo se malebné prostranství, na němž květo mnoštví krásného vřesu, je celá plocha byla pokryta tímto kvetoucím koberecem červenavým.

"Totéž celé vřesoviště," poznamenal Arnošt.

"Pasenka, kterou bujny vřes zakryl. Znamení nám to touhu zlá-

mu," podotkl Lesina. Arnošt však neřval se už na vřes. Byli zatím ušli několik kroků, a tu na něj čekalo nové překvapení.

Na pokraji mláži trhala mladá, sotva dětství odrostlá dívka do kytice vřes. Dlouhé pletence zlatých vlasů, ozdobené modrou stuhou, splyňaly jí téměř až ke kotníkům zpod slaměného kloboučku. Bělostné rámě, jež nezahalovaly rukávky, krásná šje, po níž se vlnily zlaté pletence, odrážely se od tmavých a krátkých šatů, z nichž vyzírala souměrná nožka. Každý pohyb její, když sřýchala se, byl přirozený a ušlechtilý. Celý zjev její byl řadou půvabů, jimiž příroda jí středě obmyslila.

Ustlyše kročeje, zvedla hlavinku a ukázala mladému muži přeslišený obličej polou ještě dětský, ale tak nevýslovně milý a okouzlující, že byl jat a bezděčně stanul jako v obdivu krajiny.

Velké, modré, chrpové oči její, o nichž při prvním letmém pohledu ani nemohlo se určitě říci, zda jsou černé či modré, ony vzlátnily oči, které jsou s to, aby zachvátily a zachvěly nejlubšími hlubinami duše mladého muže, oči, na které ten, ježž zasáhlý, do smrti nezapomene, spočinuly zvědavě na něm, a růžový nádech mnil se při tom rychle v ohnivě plameny, které se rozlévaly po lícech i šjeji v nejkrásnějším panenském ruměnci.

Dlouhý, zlatý paprsek sluneční rozložil se po Černém kopci v tu chvíli a v očích Arnoštových se zablesklo. Zasáhl-li ho tak mocné paprsek sluneční či záře z toho nevinou a vznětem zanečeného oka?

"Dobrý den, Bělinko," pozdravil Lesina dívku, kývna přívětivě hlavou, jako staří páni mívají ve zvyku vůči mladým dívkám, v nichž vidí dosud děti.

Dívka se uklonila velmi půvabně, ano i dle pravidel společenských, ale plaše a stydlavě. Po té zvedla kytici vřesu k rozpáleným lícům.

"Vnučka bývalého nadlesního Horyny," poznamenal Lesina, když popošli několik kroků. "Bydlíš s babičkou ve staré myslivně za borem. Když se vystavěla nová myslivna, předal jsem vdově se svolením a v souhlasu s nadlesním starou budovu, by v ní bydlela. Avšak nový lesní ve příčině této chce vám předněti, pane z Mladějova, jiný návrh. Prosím ji předem, byste popřál staré Horynově až do její smrti byt v myslivně. Ona zvykla v lese a předsílení její do dvora lounského, které chce navrhnutí lesník, byla by snad její smrti."

"Což je tak nutné, abychom vyháněli staré ženy z příbytku?" mluvil Arnošt.

(Pokračování.)

— Předplatte se na Pokrok; pouze \$1.50 ročně.

Pro ženy, dívky a nevěsty!

Potřebuje-li žena pomoci, má býti pomoc rychlá a jistá. Hledati, sháněti a zkouseti teprve v poslední chvíli, to je již pozdě. — Vyplatí se proto vždy mít pro každý případ po ruce dobrý a osvědčený prostředek. Slyšte: "Více než všichni doktoři a všechny medicíny dohromady pomohla mi "Alpa," rovněž matce. — Pošlete znovu šest balíčků... — Toto jest strunej výňatek z dlouhého anglického listu, plného chvály o "Alpě," který nám poslala Miss A. Kohutek z Devol, Okla., 16. listop. 1912. A takových listů a poděkování máme spoustu. Světoznámá vyhlášená bylinná léčiva směs "Alpa" ze staré vlasti pomůže mladým i starým ženám, mužům i dítkám, i tehdy, když všechno ostatní selhalo. Zkuste a přesvědčte se! Velký balíček za 50c., dva za \$1.00, šest za \$2.50, vyplacené s českým i anglickým návodem. "Alpu" objednejte na adresu: The "Orion," Box 597, Dept. B, Omaha, Neb. S objednávkou pošlete peníze a napište, že jste toto četli v Pokroku. 25-

Angličtinu neznáte?

Jste tedy jako ryba bez vody, jako tělo bez života. Vy máte plouti přes řeku budoucnosti. Chcete se vydat přes ni jen na kocábce, bez veselí? Chcete přeházeti celý svůj život v postřku u lidu? Vy nehodláte se státi samostatným občanem? Americký! Zda-li však ano, my Vám pomůžeme! My Vás naučíme v 50 úlohách anglicky a to při Vaší práci doma. 24ct

PIŠTE NÁM! Vikla Bratři, Lonsdale, Minn.

Kdykoliv přijedete do Omahy a heete býti pohodlně ubytováni, majdte o **HOTELU PRAHA,** roh 13. a William ulice. Moderně zařízené pokoje poskytae i těm nevybíravějším ten pravý odpůvek. Vozná čistě vedená kuchyně, jaká i útulné zařízený hostinec sjeté se uspokojí. Pošliam na venek — KARLOVARSKÉ MEDOVÉ VÍNO — bedna o 12 láhvích — za \$2.75. JOSEF VAŠKO, majitel.

VELKÝ MODERNÍ NOVÝ ZAŘÍZENÝ ČISTÝ závod řeznický vlastní **CHAS. F. KUNCL** v č. 1286 již 13. ul. Má vždy na skladě největší zásoby masa nejlepšího druhu. Zboží usnadněké výborné jakosti. Vídy díky výběr. Ceny nejnižší. Telefon Dougl. 4333.

Metz Bros. Brewing Co.

Telefon Douglas 116

Vaří a lahvuji vyberné jen pivo.

Můžete se na tento starý a osvědčený závod spolehnouti.